

Arrest

nr. 55 222 van 28 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. MARIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, van Bakongo origine en afkomstig uit Luanda. Nadat u uw diploma secundair onderwijs behaalde ging u samen met uw moeder handel drijven in de provincies Luanda en Huamba. In maart 2007 leerde u in Huamba (T.I.C.) kennen, een kolonel bij het Angolese leger, en begon u een verhouding met hem. In mei 2007 werd dit echter ontdekt door zijn vrouw en omdat (T.) niet wilde scheiden van zijn vrouw besloten jullie samen te gaan wonen in Luanda. (T.) gaf u 10.000 dollar om in Luanda een huis te zoeken en een zaak te starten, en in juni verliet u het huis van uw ouders in de wijk Palanca om met uw partner in de wijk Popular te gaan wonen. Met de rest van het geld startte u een zaak op de Roque markt. Kort daarna werd u zwanger van uw dochter en ook ziek. U maakte een afspraak met uw jeugdvriendin (L.) die ook handelaarster

was op de Roque markt. Jullie investeerden beiden 5000 dollar in een zaak, die gedurende uw zwangerschap door (L.) werd uitgebaat. U werd op de medische hulppost behandeld door (F.A.) en u begon een verhouding met hem. (L.) en de familie van (F.) waren hiervan op de hoogte. Nadat uw dochter werd geboren, in juli 2008, wilde u uw eigen zaak terug. In oktober 2009 ontmoette u (L.) om het geïnvesteerde geld terug te vragen en de winst te verdelen. (L.) vertelde u echter dat ze de week voordien overvallen was waardoor er slechts 5000 dollar over was, en ze stelde voor om dit resterende bedrag te verdelen. U wilde echter het volledige geïnvesteerde bedrag terug evenals de zaak, die 1000 dollar waard was, waardoor er een ruzie ontstond. (L.) haalde de politie erbij die evenwel stelde dat jullie zelf een oplossing moesten vinden. Uiteindelijk vertrok (L.) en liet ze het geld achter. U startte opnieuw uw eigen zaak en hoorde niets meer van (L.). Op 5 december 2009 kreeg u 's morgens telefoon van (F.). Hij zei dat hij op zijn werk bezoek had gekregen van (T.) die hem ervan beschuldigde de vader te zijn van uw dochter Adelina. Toen u 's middags thuiskwam was (T.) daar ook. Hij begon u uit te schelden en zei dat hij van (L.) vernomen had dat niet hij maar (F.) de vader van uw dochter is. Hij haalde een aantal zaken overhoop en vertrok. Op 30 december 2010 was uw dochter ernstig ziek en liet u haar verzorgen bij (F.). Daarna ging u naar het huis van uw ouders en omdat het warm was besloot u daar te blijven. Om middernacht kreeg u telefoon van uw buurvrouw, die u vertelde dat (T.) naar uw huis in de wijk Popular was gekomen om ruzie te maken. Hij had u uitgescholden en gezegd dat hij uw vriend had vermoord en nu u en uw kind zou vermoorden. Dertig minuten later kwam de familie van (F.) naar het huis van uw ouders. U verstopte zich in de kamer en uw ouders zeiden dat u daar niet was en dat u in de wijk Popular woonde. De familie van (F.) zei dat hun zoon vermoord was en dat ze u daarvoor verantwoordelijk achtten. Nadat ze weggingen zeiden uw ouders dat het niet veilig was voor u om daar te blijven en bracht uw moeder u samen met uw dochter naar een vriendin in Kikolo. Toen u in Kikolo was kwam de familie van (F.) nog een vijftal keer langs bij uw ouders waarbij ze dreigden (F.) te wreken en u te doden of pijn te doen. Ook (T.) belde regelmatig naar uw ouders en zei dat hij u zou vermoorden als hij u ooit tegenkwam. Uw moeder besloot dat u niet langer in Angola kon blijven en bereidde uw vertrek voor. Op 14 februari 2010 kwam ze samen met een man genaamd (B.M.) naar uw schuiladres. Diezelfde dag reisde u met de man naar België waar u op 15 februari 2010 aankwam. Op 16 februari 2010 vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

U gaf aan dat u, ten onrechte, beschuldigd werd door uw partner (T.), van het feit dat niet hij maar uw vriend (F.) de vader was van uw dochter. Verder gaf u aan dat de familie van (F.), die door (T.) werd vermoord nadat deze vernam dat (F.) de vader zou zijn van uw kind, u verantwoordelijk acht voor zijn dood (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 10 september 2010, hierna CGVS, pp. 6-7).

De motieven die u in het kader van uw asielrelaas aanhaalde, houden geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Het gaat hier immers om een probleem van familiale aard – met name het geschil over het vaderschap van uw kind, en een probleem van gemeenschappelijke aard – namelijk uw vermeende verantwoordelijkheid voor de dood van (F.), wegens uw ontrouw. Nergens uit uw asielrelaas blijkt dat u persoonlijk geviséerd werd omwille van één van de bovengenoemde motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Er dient eveneens vastgesteld te worden dat u geen 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde dat u niet naar Angola terugkan, omdat u vreest gedood te worden door uw partner (T.) en door de familieleden van de door hem vermoorde (F.) (CGVS, p. 10).

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer naar Angola ernstig ondermijnd door tegenstrijdigheden in uw relaas.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u namelijk dat uw vriend (F.) door (T.) werd vermoord op 5 december 2009 (zie vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 22 februari 2010, punt 3.5, p.2). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u echter dat (F.) die dag enkel door (T.) werd beschuldigd en pas drie weken later, op 30 december, door hem werd vermoord (CGVS, p. 6). U legde hieromtrent een kopie van de overlijdensakte neer van (F.), die stelt dat hij overleden is op 30 december 2009 aan de gevolgen van een geweerschot (zie documenten, nr. 5). Hierover dient echter te

worden opgemerkt dat dit document vermeldt dat (F.) beroepshalve een politieagent was, wat in strijd is met uw verklaringen dat hij op de medische post werkte en u en uw dochter verzorgde (CGVS, p. 6), en bijgevolg de geloofwaardigheid van deze verklaringen ernstig ondermijnt

Verder verklaarde u eerst op het Commissariaat-generaal dat de familie van (F.) u kende en op de hoogte was van jullie verhouding (CGVS, p. 7). In uw latere verklaringen stelde u echter dat u, met uitzondering van de oudste zus (N.), zijn familie niet kende (CGVS, p. 7) en kon u niet specificeren welke familieleden naar uw ouders kwamen en bedreigingen uitten (CGVS, p. 8)

Ook voor wat betreft de aanleiding van uw problemen, namelijk de ruzie met (L.) die haar ertoe aanzette een roddel over u en (F.) te verspreiden, dient te worden gewezen op een incoherentie in uw verklaringen. U zegt namelijk dat u na de geboorte van uw dochter, die plaatsvond in juni 2008, uw zaak terugwilde, en daarbij ruzie kreeg met (L.) over de verdeling van het geld (CGVS, p. 5). Dat doet vermoeden dat de ruzie nog in 2008 plaatsvond kort na de geboorte van uw kind. Wanneer u echter gevraagd wordt naar de datum zegt u echter dat de ruzie veel later plaatsvond, in oktober 2009, een jaar en drie maanden na de geboorte van uw dochter (CGVS, p. 6). Gezien het grote tijdsverloop ertussen, is het niet aannemelijk dat u deze periode (oktober 2009) nog zou benoemen als 'ne de geboorte van mijn dochter'.

Bovendien maakt u het niet aannemelijk dat u voor deze eventuele problemen niet kan rekenen op bescherming binnen Angola, van de Angolese autoriteiten of door u elders in het land te vestigen.

Zo liet u na een klacht in te dienen bij de autoriteiten omdat u ervan uitging dat ze niets zouden ondernemen (CGVS, p. 9). Nochtans stelde u eerder dat de politie soms wel iets onderneemt tegen de daders, meerbepaald wanneer ze beschikt over de gegevens van deze personen (CGVS, p. 9), die u hen desgevallend had kunnen bezorgen. U kan bovendien, zoals blijkt uit uw verklaringen, beroep doen op meerdere getuigen van de diverse beweerde feiten.

Toen u tenslotte werd gevraagd of u niet elders in Nigeria kon gaan wonen waar uw belagers u niet kunnen vinden, gaf u aan van niet. U verklaarde dat u nergens geheel veilig zou zijn omdat u altijd een kennis kan tegenkomen die u kan verraden en dat er verder geen gerechtigheid is in Angola (CGVS, p. 9). Het is, gezien de omvang van uw land, evenwel hoogst onwaarschijnlijk dat men u overal zou kunnen vinden. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u een goede opleiding genoot (CGVS, p. 3), dat u erin slaagde een eigen zaak uit de grond te stampen én voldoende ondernemingszin had om internationale handel te drijven (gehoor CGVS, p. 5). Bovenstaande elementen tonen aan dat van u verwacht kan worden dat u in Angola opnieuw een leven kan opbouwen. Bovendien stelde u nooit problemen te hebben gekend met de Angolese autoriteiten (CGVS, p. 10).

Aldus dient te worden geoordeeld dat uw verklaringen met betrekking tot uw vervolging niet erg overtuigend zijn en dat – zelfs als ze overtuigend zouden zijn – u niet alle mogelijkheden hebt aangesproken om bescherming te vinden in eigen land.

Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard deze vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart en de Cédula Pessoal en vaccinatiekaart van uw dochter bevatten enkel identiteits- en persoonlijke gegevens waaraan hier niet meteen getwijfeld wordt. De kopie van de identiteitskaart van uw partner (T.) stelt dat hij ongehuwd is en woonachtig in Lubango (Huila provincie) en kan daarom ook niet uw verklaringen bevestigen - wel integendeel - dat hij getrouwd was met (M.) en nooit van haar is willen scheiden, noch dat hij in Huambo en Lagos heeft gewoond (CGVS, p. 3). De overlijdensakte van (F.) werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/4 en 52, §1, 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Zij tracht een verklaring te geven voor enkele van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden.

2.2.1. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52, §1, 7° van de vreemdelingenwet wijst verweerder er terecht op dat de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel 52,

doch op basis van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel kan dus niet dienstig worden aangevoerd.

Verzoekster ontwikkelt in haar verzoekschrift geen argumentatie inzake de weigering van de vluchtelingenstatus door de commissaris-generaal. De vaststelling dat de door verzoekster aangevoerde asielmotieven geen verband houden met één van de vervolgingsgronden van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 blijft derhalve gehandhaafd en wordt door de Raad overgenomen.

2.2.2. Waar verzoekster de motieven van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus betwist, kan vooreerst worden opgemerkt dat de bewijslast voor de toekenning van deze status in beginsel bij verzoekster zelf ligt. Zoals ieder burger die om een toekenning vraagt, moet zij aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is.

De commissaris-generaal heeft verzoeksters asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing gewezen op een aantal tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen die de geloofwaardigheid van haar relaas op ernstige wijze ondermijnen.

De tegenstrijdigheid inzake de datum waarop F. door T. zou vermoord zijn, wat haar rechtstreekse vluchtaanleiding vormt, zou volgens verzoekster veroorzaakt zijn door een administratieve vergissing. Zij zou steeds verklaard hebben dat F. op 30 december 2010 (lees: 2009) vermoord werd. De vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat F. op 5 december 2009 werd vermoord vindt echter steun in het administratief dossier (stuk 12, p. 2). Verzoekster heeft deze verklaring, nadat deze haar werd voorgelezen, zonder voorbehoud ondertekend. Ook na confrontatie met de tegenstrijdigheid tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, bleek verzoekster niet in staat te zijn een overtuigende verklaring hiervoor te geven en beperkte zij zich ertoe te herhalen dat F. op 5 december 2009 bedreigd werd en op 30 december 2009 vermoord werd door T. (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Het volstaat niet tegenstrijdigheden af te doen door met stelligheid keuzes te maken uit verschillende versies om de coherentie en de consistentie van het relaas te herstellen, zodat het geloofwaardig wordt. Nog aangaande de dood van F. merkt de bestreden beslissing bovendien terecht op dat de door verzoekster bijgebrachte fotokopie van de overlijdensakte vermeldt dat F. politieagent was, wat strijdt met verzoeksters verklaringen dat zij hem leerde kennen toen F. haar verzorgde tijdens en na haar zwangerschap in een medische post. Deze pertinente vaststelling wordt door verzoekster ongemoeid gelaten en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Ook het feit dat verzoekster niet in staat bleek precieze verklaringen af te leggen over welke familieleden van F. haar en haar ouders zouden bedreigen ondermijnt haar geloofwaardigheid. Verder wijst de bestreden beslissing terecht op de incoherentie in verzoeksters verklaringen aangaande het ogenblik waarop zij ruzie kreeg met L., wat nochtans de aanleiding vormde voor het conflict tussen T. en F., de reden om haar land van herkomst het verlaten.

Ten slotte wordt de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas eveneens ondergraven doordat de fotokopie van de identiteitskaart van T. onder meer vermeldt dat deze ongehuwd is, terwijl verzoekster aangaf dat hij gehuwd was met M. op het ogenblik dat zij met hem een relatie begon.

Voorgaande vaststellingen worden evenmin door verzoekster betwist.

Kritiek op het overtollige motief inzake de vraag of de familie van F. op de hoogte was van de verhouding evenals of verzoekster de familie kende, kan op zich niet leiden tot een herstel van de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Indien al enig geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen, *quod non*, merkt de bestreden beslissing voorts terecht op dat verzoekster nooit getracht heeft klacht in te dienen bij de Angolese autoriteiten. Haar argumentatie dat een klacht waarschijnlijk leidt tot een escalatie van het geweld en dus geen oplossing biedt voor haar probleem betreft een loutere bewering. Dat zij geen klacht kon indienen bij de autoriteiten omdat één van haar belagers een hoog militair ambt bekleed wordt door verzoekster evenmin onderbouwd met enig begin van bewijs. De stelling dat het optreden en de invloed van de politie niet afdoende is, waarbij zij verwijst naar een artikel van Amnesty International, zonder dit evenwel bij het verzoekschrift te voegen of zonder enige referentie, volstaat niet om in concreto aan te tonen dat het voor haar onmogelijk is een beroep te doen op de Angolese autoriteiten.

Bovendien acht de Raad het niet onredelijk van verzoekster te verwachten dat zij zich elders in Angola vestigt teneinde de door haar voorgehouden problemen te ontvluchten. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij een geschoolde, ondernemende en zelfstandige vrouw is. De loutere stelling dat familie- en stamverbanden in Angola zeer sterk zijn wordt door verzoekster niet verder onderbouwd en kan derhalve niet worden aanvaard ter weerlegging van de motivering van de bestreden beslissing inzake de beschermingsmogelijkheden binnen het land van herkomst. Waar verzoekster nog verwijst naar

arresten van de Raad dienaangaande, dient te worden opgemerkt dat aan deze rechtspraak geen precedentwaarde wordt verbonden en elke asielaanvraag op individuele wijze wordt beoordeeld. Gelet op het voorgaande, toont verzoekster niet aan dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het enig middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt evenmin in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER